

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobkyně **M.M.**, bytem XX, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 00 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2013, č. j. MPSV-UM/2359/13/9S-LBK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 2. 5. 2013, č. j. MPSV-SZ/367/2012/9S-LBK, se z ru š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“) ze dne 31. 8. 2012, č. j. 13959/2012/LIB. Tímto prvostupňovým rozhodnutím úřad práce vyslovil, že žalobkyni bude poskytován příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně od 1. 1. 2012, neboť je nadále považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost).

Žalobkyně v žalobě nesouhlasila s posouzením stupně závislosti, žalovaný podle ní rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného stavu, neboť její aktuální zdravotní stav neodpovídá hodnocení stupni závislosti na jiné fyzické osobě ve stupni I (lehká závislost), ale stupni závislosti vyššímu. Žalobkyně namítala, že nebyla správně zohledněna otázka mobility, nikdo se nezabýval tím, že v souvislosti s jinými životními potřebami, uznanými jako nezvládnuté, a na základě zdravotní dokumentace tuto základní životní potřebu také nezvládá. Dále žalovanému vytýkala, že bez odůvodnění a v rozporu se zdravotní dokumentací nebyla posouzena základní životní potřeba j) péče o domácnost, proti původnímu hodnocení posudkového lékaře MUDr. Z.J. ze dne 31. 7. 2012. Žalobkyně nesouhlasila se skutečnostmi uvedenými v posudku Posudkové komise MPSV, pracoviště v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), kdy MUDr. G., specialista z oboru psychiatrie uvedl, že žalobkyně přichází bez dopomoci druhé osoby, ačkoli k posudkové komisi přišla s dopomocí osoby pečující, protože je po mozkové mrtvici

oslabena v horní i dolní části těla a potřebuje pomoc při zvedání a usedání a oporu při náhlé motolici. Rovněž nesouhlasila s uvedením toho, že má neomezenou pohyblivost horních končetin, toto žalobkyně považuje v rozporu s vyšetřením MUDr. J.J. z ortopedické ambulance. Rovněž nesouhlasila se závěrem, že je lehce omezena z hlediska soběstačnosti, podle lékařských zpráv MUDr. V., v jejíž péči je 10 let, je s ohledem na svůj zdravotní stav závislá na osobě pečující. Dále žalobkyně označila za sporné ty části posudku posudkové komise, v nichž se hovořilo o funkčním omezení pohybových schopností a orientačních schopností, kdy na jednu stranu bylo uvedeno, že tyto omezení má, na druhou stranu, že nikoli, orientace byla uznána. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, požadovala náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný shrnul průběh správního řízení, odkázal na závěry posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Liberci (dále jen „OSSZ“) ze dne 31. 7. 2012, a posudky posudkové komise ze dne 14. 1. 2013 a 8. 4. 2013. Žalovaný v podstatě zopakoval skutečnosti uvedené v odůvodnění svého rozhodnutí a navrhoval žalobu v plném rozsahu zamítnout.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem ověřil soud tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Dne 23. 1. 2012 podala žalobkyně návrh o změnu přiznaného příspěvku na péči, který dosud pobírala ve výši 800 Kč měsíčně. Při sociálním šetření provedeném dne 29. 3. 2012 se k potřebám žalobkyně vyjadřoval též její syn, který ji poskytuje péči. V záznamu o sociálním šetření bylo uvedeno, že žalobkyně se pohybuje s jednou francouzskou holí, ven chodí s doprovodem, po bytě chodí, dojde do koupelny, na WC. Běžnou hygienu zvládá, potřebuje pomoc při sprchování. Dále bylo konstatováno, že žalobkyně se obléká i svléká, spodní část těla pak s obtížemi. Syn ji připravuje léky, které si žalobkyně vezme v určenou dobu. Dováží jí připravené jídlo, žalobkyně si ho potom sní sama. Komunikuje, stěžuje se na zdravotní problémy, s nikým se nestýká. Bylo konstatováno, že kromě francouzské hole jiné pomůcky k pohybu nemá, schody zvládá s obtížemi.

Na základě těchto výsledků sociálního šetření, zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře MUDr. Š., odborného psychiatrického nálezu z prosince 2011, nálezu o revmatologickém vyšetření, neurologickém vyšetření, zprávy z rehabilitace, rentgenu páteře a nosných kloubů byl vypracován posudek posudkovým lékařem OSSZ MUDr. Z.J. dne 31. 7. 2012. Posudkový lékař dospěl k závěru, že žalobkyně je osobou, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc při 3 základních životních potřebách, a to f) tělesná hygiena, h) péče o zdraví, j) péče o domácnost, protože dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav jí omezuje duševní i fyzické schopnosti.

Na základě tohoto posouzení stupně závislosti bylo úřadem práce dne 31. 8. 2012 rozhodnuto, že žalobkyni náleží příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně od 1. 1. 2012. V odůvodnění svého rozhodnutí úřad práce odkázal na výsledky posouzení zdravotního stavu žalobkyně posudkovým lékařem OSSZ dne 31. 8. 2012.

Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně odvolala, nesouhlasila s posouzením stupně závislosti, neboť z aktuální zdravotní dokumentace vyplývá, že její zdravotní stav

se postupem doby nebude zlepšovat, spíše naopak. Odkázala k rozsáhlému a nevratnému poškození páteře a pohybového ústrojí, doloženému lékařskou zprávou MUDr. J.. Uváděla, že s francouzskou holí není schopna ujít více než 200 metrů, přitom zastávka MHD se nachází 400 metrů od bydliště, je proto zcela závislá na pomoci pečující osoby, pokud se chce někam dopravit, rovněž potřebuje pomoc při chůzi ze 4. patra bez výtahu. Nesouhlasila s tím, že je orientovaná všemi směry, pro psychické postižení a poruchy novopaměti nemůže používat prostředky MHD, i když by byla služba dostupná. Je závislá na pomoci pečující osoby z důvodu nečekané ztráty orientace v prostředí. K odvolání doložila lékařskou zprávu MUDr. V. ze dne 20. 9. 2012 z oboru psychiatrie.

V odvolacím řízení si žalovaný vyžádal posudek posudkové komise. Ta za přítomnosti odborné lékařky MUDr. M.S. z oboru fyziatrie a rehabilitačního lékařství vycházela z posudkového spisu OSSZ, odvolacího spisu a sociálního šetření provedeného úřadem práce, k dispozici měla rovněž lékařskou zprávu MUDr. J. ze dne 14. 8. 2012 a požádala o konzultaci se specialistou v oboru psychiatrie prim. MUDr. G. s ohledem na psychiatrické vyšetření MUDr. V. ze dne 30. 12. 2012. Posudková komise uvedla, že nezjistila zásadní rozpory mezi hodnocením sociálního šetření a hodnocením funkčního stavu, vyplývajícího ze zdravotních postižení, u žalobkyně za nezvládané základní životní potřeby považuje f) tělesnou hygienu, h) péči o zdraví a i) osobní aktivity, proto se v případě žalobkyně jedná o osobu, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Žalovaný správní orgán nechal s ohledem na námitky žalobkyně, vznesené v průběhu odvolacího řízení, vypracovat doplňující posudek posudkové komise. Ten byl vypracován dne 8. 4. 2013, za přítomnosti odborného lékaře prim. MUDr. J.G. z oboru psychiatrie, který také žalobkyni při jednání posudkové komise vyšetřil. V doplňujícím posudku posudková komise uvedla, že vychází také z vlastního vyšetření prim. MUDr. G., kromě psychiatrických nálezů MUDr. V. ze dne 20. 9. 2012 a 14. 3. 2013 měla k dispozici posudkový spis OSSZ, odvolací spis, sociální šetření a odborné lékařské zprávy citované v posudku. Podle posudkové komise nejsou mezi doloženými lékařskými nálezy rozpory, které by se dotýkaly skutečností významných pro posudkový závěr, zdravotní stav žalobkyně a funkční důsledky byly zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití posudkových kritérií, byly objektivizovány všechny skutečnosti týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních výsledků. Posudková komise uvedla, že z vyhodnocení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je zřejmé, že žalobkyně má funkční omezení pohybových schopností z důvodu degenerativních změn páteře, orientační schopnosti jsou přiměřené věku. Posudková komise neshledala důvody k tomu, aby se odchýlila od předchozího posudkového závěru, uvedla, že žalobkyně od 1. 1. 2012 není schopna vzhledem k funkčnímu postižení pohybových schopností zvládat celkem 4 základní životní potřeby, a to b) orientaci, f) tělesnou hygienu, h) péči o zdraví a i) osobní aktivity. Dále konstatovala, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav neovlivňuje zvládání dalších sledovaných základních životních potřeb do té míry, aby žalobkyně nebyla schopna další životní potřeby zvládat v alespoň přijatelném standardu.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2. 5. 2013 pak žalovaný odvolání žalobkyně zamítnul a napadené rozhodnutí úřadu práce potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval průběh správního řízení, konstatoval složení posudkových komisí, citoval posudkové závěry nejen posudku vypracovaného posudkovým lékařem OSSZ dne 31. 7. 2012, ale také posudkové závěry posudkové komise ze dne 14. 1. 2013 a 8. 4. 2013 a uvedl, že dle posudkového hodnocení ze dne 8. 4. 2013 je žalobkyně limitována bolestmi, ale není konstatován funkčně významný pohybový deficit, žalobkyně je samostatně lokomoce schopna, na horních končetinách je přítomno jen lehké oslabení síly levé horní končetiny.

Orientace byla uznána, tuto základní životní potřebu žalobkyně nezvládá. Žalovaný uzavřel s tím, že posudky o zdravotním stavu žalobkyně se vyrovnaly se shromážděnými důkazy, z provedených důkazů, které vycházely ze zajištěné zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře, ze záznamu sociálního šetření a odborných lékařských nálezů, lze mít za prokázané, že byly prověřeny všechny skutečnosti významné pro posudkový závěr. Vypracované posudky se podle žalovaného vypořádaly se shromážděnými důkazy a námitkami uvedenými v odvolání a vyjádření a žalovaný je považoval za úplně, objektivní a přesvědčivé.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska žalobních bodů s tím, že soud byl vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Obecně lze uvést, že příspěvek na péči se podle § 7 zákona o sociálních službách poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci. Nárok na příspěvek má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 uvedeného zákona, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb, v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 zákona o sociálních službách.

Podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 3 nebo 4 základní životní potřeby. Podle písm. b) předmětného ustanovení se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže není schopna zvládat 5 nebo 6 základních životních potřeb. Další podmínkou je každodenní pomoc, dohled nebo péče jiné fyzické osoby. V § 9 citovaného zákona pak zákonodárce vymezil základní životní potřeby, jejichž samostatné zvládání se hodnotí pro účely stanovení stupně závislosti na pomoci jiné osoby a stanovil kritéria pro hodnocení schopnosti základní životní potřeby. Podrobnosti pak obsahuje vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, přičemž její příloha č. 1 vymezuje aktivity pro jednotlivé základní životní potřeby, které se hodnotí pro účely stanovení stupně závislosti.

V prvním stupni řízení o přiznání příspěvku na péči se podle § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách provádí sociální šetření, dále si správní orgán prvního stupně požádá o posouzení stupně závislosti příslušnou OSSZ, která dle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Z ustanovení § 28 odst. 2 ve spojení s § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vyplývá, že v rámci odvolacího řízení se obdobně jako v řízení před správním orgánem prvního stupně vyžaduje posouzení stupně závislosti osoby žadatele na pomoci jiné osoby s tím, že pro účely odvolacího řízení toto posouzení provede na žádost odvolacího správního orgánu příslušná posudková komise MPSV. Odvolací správní orgán pak z posouzení zdravotního stavu žadatele a posouzení stupně závislosti posudkovou komisí MPSV vychází jako ze stěžejního důkazu, který podléhá hodnocení odvolacího správního orgánu z hlediska přesvědčivosti a úplnosti, když hodnocení nepodléhá odborné lékařské závěry posudků,

neboť k takovému hodnocení nedisponují správní orgány příslušnými medicínskými znalostmi.

Výkladem uvedených ustanovení se zabírala jak judikatura krajských správních soudů, tak již početná judikatura Nejvyššího správního soudu. Rozsudky Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 – 53, ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009 – 63, ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009 – 59, ze dne 21. 7. 2011, č. j. 3 Ads 105/2011-54, všechny dostupné na www.nssoud.cz) uvedená ustanovení zákona o sociálních službách jednoznačně vykládají tak, že na posudek posudkové komise jako rozhodující důkaz ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu obstaraný v odvolacím řízení o příspěvku na péči je třeba klást požadavky na jeho úplnost a přesvědčivost. Dále je třeba uvést, že ačkoli se v odvolacím řízení jedná o tzv. povinný důkaz, jeho správnost není předpokládána, nejedná se o závazné stanovisko či podklad, a posudek musí být jako důkaz odvolacím správním orgánem hodnocen z hlediska úplnosti a přesvědčivosti. Jinými slovy odvolací správní orgán nemůže bez dalšího závěry posudku převzít, aniž by před tím dospěl k závěru, že posudek byl přijat nejen správným procesním postupem, ale je také úplný a přesvědčivý, tedy že vychází z dostatečných podkladů, není s nimi v rozporu, vypořádal se se všemi rozhodnými skutečnostmi pro posouzení rozhodné otázky, a to včetně skutečností, které uvádí účastník řízení, jehož zdravotní stav a stupeň závislosti je posuzován. Není věci správního soudu, aby tuto činnost správního orgánu, jež si posudek ve správním řízení pro účely posouzení odvolání vyžádal, nahrazoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 74/2011-57, www.nssoud.cz), jeho úkolem je posoudit závěry žalovaného a zákonnost správních rozhodnutí ve věci.

V souzeném případě se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí soustředil na popis průběhu správního řízení, ve vztahu k vypracovanému posudku posudkové komise ze dne 14. 1. 2013 a doplňujícímu posudku ze dne 8. 4. 2013 žalovaný vždy uvedl složení posudkové komise a obsah posudku včetně konstatování o podkladech posudku a závěru včetně výčtu základních životních potřeb, které žalobkyně podle posudků nezvládá. Dále žalovaný jen konstatoval, že posudky se vyrovnaly se všemi shromážděnými důkazy, byly prověřeny skutečnosti významné pro posudkový závěr, posudky se vypořádaly se všemi námitkami uvedenými v odvolání a žalovaný je považuje za úplné, objektivní a přesvědčivé. Již na tomto místě musí soud konstatovat, že hodnocení vypracovaných posudků posudkové komise ze strany žalovaného je zcela obecné, bez zřetele na konkrétní jednotlivosti projednávaného případu žalobkyně a posudkových závěrů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí v podstatě není zřejmé, na základě čeho žalovaný vypracované posudky posudkové komise považuje za úplné, objektivní a přesvědčivé, když předtím se omezil jen na konstatování uznání základní životní potřeby mobilita jako žalobkyní nezvládané a zmínil nepřítomnost funkčně významného pohybového deficitu. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že se žalovaný v některých případech k tomuto obecnému hodnocení posudků posudkové komise vypracovaných v rámci odvolacího řízení uchyluje, a to zejména tam, kde jsou posudkové závěry rovněž obecné, nezdůvodněné.

Právě v přezkoumávaném případě soud závěr žalovaného o úplnosti, objektivitě a přesvědčivosti posudků ze dne 14. 1. 2013 a 8. 4. 2013 nesdílí. Oba posudky sice obsahují výčet podkladů a dokumentace (včetně doslovného přepisu obsahu lékařských zpráv a obsahu záznamu o sociálním šetření), na základě kterých byl stupeň závislosti žalobkyně na pomoci jiné fyzické osoby hodnocen, dále konstatování o dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu žalobkyně a jeho rozhodující příčině (chronický vertebrogenní syndrom polytopní, posudky hovoří také o degenerativním onemocnění páteře a zmiňují paranoidní schizofrenii), nicméně

závěry o schopnosti žalobkyně zvládat jednotlivé základní životní potřeby se omezují na zcela obecnou deklamaci (standardně o tom, že u zvládaných životních potřeb posudková komise neprokázala příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a schopností zvládat životní potřeby, zatímco u nezvládaných toto nemohla spolehlivě a přesvědčivě prokázat) a odkaz na tabulku, v níž je výčet zvládaných a nezvládaných základních životních potřeb obsažen.

Přitom nelze přehlédnout, že posudková komise dne 14. 1. 2013 dospěla na základě dostupné spisové dokumentace a po konzultaci s prim. MUDr. J.G., odborným lékařem z oboru psychiatrie, k závěru, že žalobkyně také není schopna zvládat základní životní potřebu i) osobní aktivity [kromě f) tělesné hygieny a h) péče o zdraví] a poté, co byla žalobkyně dne 8. 4. 2013 osobně vyšetřena posudkovou komisí za přítomnosti odborného lékaře prim. MUDr. J.G. při doplňujícím posouzení posudková komise zohlednila i námitku žalobkyně, že není schopna zvládnout základní životní potřebu b) orientaci. Za této situace se jako zcela nepřesvědčivý jeví závěr posudkové komise o tom, že žalobkyně zvládá základní životní potřebu j) péče o domácnost. Přitom právě tato základní životní potřeba byla předtím ze strany posudkového lékaře OSSZ hodnocena jako nezvládaná. Z posudků posudkové komise, která oproti posudkovému lékaři OSSZ hodnotila funkční dopad onemocnění žalobkyně tak, že také nezvládá orientaci a osobní aktivity (z pohledu soudu tedy základní životní potřeby související spíše s psychickým onemocněním žalobkyně), nelze seznat důvody odlišného posouzení základní životní potřeby j) péče o domácnost. Přitom právě posouzení schopnosti žalobkyně zvládat či nezvládat bez pomoci jiné fyzické osoby tuto základní životní potřebu se jeví jako zásadní, neboť v takovém případě by žalobkyně již nezvládala 5 základních životních potřeb, což by mohlo mít vliv na posudkový závěr.

Posudkové komisi lze také vytknout, že z tohoto pohledu nevyhodnotila, že v záznamu o sociálním šetření byla zmíněna pomoc syna při přípravě teplého jídla a nakupování, úklidu domácnosti a vycházení žalobkyně z bytu jen v doprovodu. Pokud posudková komise konstatovala, že „posudková komise nezjistila zásadní rozpory mezi hodnocením sociálního šetření a hodnocením funkčního stavu vyplývajících ze zdravotních postižení“ jedná se o zcela obecný závěr, který zůstal neodůvodněn. Záznam o sociálním šetření je sice jen jedním z podkladů pro posudkové hodnocení stupně závislosti posuzované osoby a mnohdy se údaje v něm uvedené mohou odlišovat od skutečného funkčního dopadu objektivizovaného zdravotního stavu posuzované osoby na schopnost zvládat jednotlivé vymezené aktivity a tyto odlišnosti nemusí automaticky posudkové závěry zpochybňovat, je právě ale věcí úplnosti a přesvědčivosti posudku jako stěžejního důkazu pro rozhodnutí žalovaného, aby se s takovými konkrétními údaji v záznamu o sociálním šetření vypořádal a vysvětlil, proč lze považovat určitou konkrétní základní životní potřebu jako zvládanou, přestože při sociálním šetření byla uvedena pomoc při některých aktivitách vymezených v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb..

Ze shora uvedených důvodů soud shledal opodstatněnou žalobní námitku neodůvodněnosti neuznání základní životní potřeby j) péče o domácnost.

Se žalobkyní lze souhlasit i v tom, že dílčí části posudků si odporují, jen stěží lze seznat, kdy jsou v posudku citovány lékařské nálezy a v jaké části se jedná již o vlastní hodnocení posudkové komise a jak se toto hodnocení staví k dříve uvedeným závěrům odborných lékařů a ošetřujícího lékaře. Rozpor lze vysledovat právě v souvislosti s hodnocením schopnosti orientace, kdy je posudkovou komisí uváděno, že dle odborných

lékařských zpráv není žalobkyně dlouhodobě omezena z hlediska orientace a je subkompenzovaná, poté je základní životní potřeba b) orientace posudkovou komisí hodnocena jako žalobkyní nezvládaná. Nicméně tento rozpor v posudku ze dne 8. 4. 2013 nemohl nijak žalobkyni na jejích právech zkrátit, neboť přes tyto dílčí rozpory byla daná základní životní potřeba posudkovou komisí nakonec vyhodnocena jako nezvládaná v souladu s tím, jak žalobkyně namítala.

Žalobkyní vytýkané rozpory týkající se její mobility však soud nenalezl. Pokud posudková komise v části posudku popisující vlastní vyšetření žalobkyně prim. MUDr. G. uvedla, že žalobkyně „přichází bez dopomoci druhé osoby“, pak je toto nutno vnímat v souvislosti s dále uvedenou skutečností „s oporou jedné hole“, tedy tak, že žalobkyně je schopna samostatné chůze s pomocí jedné francouzské hole, bez podpírání jiné fyzické osoby, bez nutnosti dalších pomůcek a prostředků. Zmínku posudkové komise tedy nelze vykládat tak, že by snad žalobkyni žádná další fyzická osoba nedoprovázela na jednání posudkové komise. Závěr o pohyblivosti horních končetin pak není v rozporu s tím, co je uvedeno nejen v lékařském nálezu MUDr. J. z ortopedického vyšetření (ve vztahu k horním končetinám zmíněno jen omezení zevní rotace ramen), ale ani s tím, co k pohybovému onemocnění žalobkyně konstatoval ošetřující lékař (jen lehce snížená svalová síla levé horní končetiny) a tím, kdy žalobkyně si stěžuje na omezení chůze a pohyblivosti.

Soud uzavírá s tím, že posudky posudkové komise ze dne 14. 1. 2013 a 8. 4. 2013 považuje za nedostatečné a nepřesvědčivé ve vztahu k posouzení funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně (v důsledku uvedených konkrétních onemocnění pohybového aparátu a také psychického onemocnění) na její schopnost zvládat základní životní potřebu j) péči o domácnost.

Soud proto vyhověl žalobě a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému dle § 78 odst. 4 s. ř. s..

Ve věci bylo rozhodováno bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 2, § 76 odst. 1 s. ř. s..

V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s.. V dalším řízení bude povinností žalovaného odstranit vadu řízení spočívající v neúplnosti a nepřesvědčivosti posudků posudkové komise, tak aby byly řádně zhodnoceny námitky žalobkyně o neschopnosti činit některé činnosti samostatně a žalovaný vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, www.nssoud.cz).

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, náklady v řízení před soudem nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. září 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně